

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. április 24.
(csütörtök)

Szepesy László

MI HASZNA ISTENT SZOLGÁLNI?

Lekció: Malakiás 3,13-18

„Keményen szólattok ellenem, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Mit szólunk ellened? Azt mondtátok: Hiábavaló az Isten szolgálata, és mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit, és hogy alázatosan járunk a Seregeknek Ura előtt? Sőt inkább magunk hirdetjük boldogoknak a kevélyeket; hiszen gyarapodtak, noha gonoszságot űznek, és megszabadulnak, noha kísértik az Istent! Akkor tanakodtak egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv iraték ő előtte azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét. És azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek és kedvezek nekik, amint kiki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt. És megtértek és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgálója között és a között, aki nem szolgálja őt.”

Alapige: Malakiás 3,18

„megtértek, és meglátjátok, hogy különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgálója között, és a között, aki nem szolgálja őt.”

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Megváltó Jézus Krisztus azért, hogy meghaltál a mi bűneinkért, és feltámadtál a mi megigazulásunkért. Köszönjük Neked, hogy elhívtál magadnak, és elkülönítettél bennünket szent népként, hogy a Te nevedet imádjuk és magasztaljuk. Köszönjük, Urunk, hogy személyesen ismerhetünk Téged, és személyes meggyőződésünk lehet az, hogy valóban dicséretre, hálaadásra, tiszteletre méltó vagy.

Köszönjük Szent Lelked munkáját, aki munkálja bennünk, hogy minden nap észrevegyük a Te csodálatos kegyelmedet.

Köszönjük, Urunk, valahányszor lerántod a leplet életünk eseményeiről, és meglátunk Téged mögötte. Ugyanakkor kérünk, bocsásd meg nekünk gyakori vakságunkat, amikor pusztán földi viszonylatokban gondolkozunk, és nem látjuk meg a Te cso-

MI HASZNA ISTENT SZOLGÁLNI?

dálatos tervedet, és nem bízunk Benned, hogy akármi történjék is velünk, Te velünk vagy ígéreted szerint.

Köszönjük Neked, hogy abban a kiváltságban részesítettél minket, hogy ének-szóval, imádsággal, Rád figyéléssel, alázattal, és életünkkel dicsőíthetünk Téged. Senki más nem kaphatja meg ezt a kiváltságot, csak a Te gyermekeid. Köszönjük, hogy ebben részesítesz minket. Kérünk, segíts bennünket nap, mint nap élnünk ezzel a lehetőséggel, és add, hogy valóban őszinte szívvel, hálával tudjunk Téged dicsérni és dicsőíteni.

Köszönjük kijelentett igédet, és hogy a mai munkanap után is, ezen az estén összegyűlhettünk, hogy Rád figyeljünk. Kérünk Téged, ajándékozz meg bennünket a Te akaratod megértésével. Add Urunk, hogy megértett akaratod a szívünkig hadd jusson, ott formáljon bennünket, hitünkben erősítsen, bűneinkben pedig hátráltasson. Add, hogy Hozzád vigyen közelebb. Kérünk, ezt munkálkodva legyél most itt közöttünk, és áldd meg ma esti alkalmunkat.

Ámen.

Igehirdetés

Kedves testvérek!

Malakiás könyvének tanulmányozása során számtalanszor találkozhattunk az-
zal, hogy Isten mond valamit népéről, a nép pedig nem hiszi azt el, hanem mint akik
nem tudnak semmiről sem, visszakérdeznek. Már rögtön a könyv elején találkozunk
ezzel a jelenséggel, ezzel az értetlenséggel. Isten azt mondja népének rögtön a 2. vers-
ben, hogy „szerettelek titeket”, ők azonban visszakérdeznek: „miben szerettél minket?”
Mint akik nem tudják, hogy miben mutatkozik meg Isten szeretete az ő életükben.
Azután Isten azt mondja – néhány verssel később –, hogy népe megfertőztette az Ő
oltárát, ők pedig visszakérdeztek, hogy hát ugyan „mivel fertőztettük meg?” Később
azt mondja mennyei Atyánk, hogy elfárasztottatok beszédeitekkel, és a nép, mint aki-
nek még elképzelése sincs arról, hogy miről beszél Isten, visszakérdez, hogy ugyan mi-
vel fárasztottunk el Téged?

Számos ilyen „párbeszéddel” találkozunk Malakiás könyvében: Isten mond va-
lamit, és a nép visszakérdez. Úgy gondolom, hogy ezen el kell gondolkoznunk, hogy
miért fordul elő számtalan alkalommal ebben a könyvben ez a jelenség. Miért kér-
dez folyton vissza ez a nép? Talán érthetetlen az, amit Isten mond? Nem lehet felfog-
ni, nem lehet megérteni a hívó ember számára? Nem erről van szó. Inkább arról,
hogy az ember nem tudja helyesen megítélni a saját életét. Malakiás kortársai úgy
gondolták, hogy amit tesznek, az helyes, az jó, az Isten szerint való. És akkor Isten
szól, és kijelenti az ellenkezőjét róla: ez nekem nem tetszik, én ezt megtiltottam.

Mi miatt van ez? A bűn miatt, mert az vakítja meg az embert, és az teszi olyan-
ná, hogy képtelen legyen helyesen megítélni a saját életét. Különösen igaz ez a kép-
mutató emberre nézve. A képmutatás egyik nagy veszélye ugyanis az, hogy az ember
nem csak másokat téveszt meg cselekedeteivel, hanem önmagát is becsapja. Nem csak
mások szemében akar jó lenni, hanem végül maga is elhiszi, hogy amit tesz, az jó.
De akkor megszólal Isten, és leleplezi az embert igéjén keresztül.

A kérdés az, testvéreim, hogy mi mit teszünk akkor, amikor Isten kijelent rólunk
valamit az igében? Isten mond valamit személy szerint rólunk, és mi értetlenül ál-
lunk, és visszakérdezünk: „ezt rólam mondod, Uram? Ez nekem szól? Ez rám nézve
is igaz? Miről beszélsz konkrétan? Konkrétan melyik tettemre gondolsz?” Pedig Is-

ten sosem jelent ki sem hazugságot, sem pedig feleslegesen nem vádolja meg az Övét. Az a kérdés, hogy mi hiszünk-e Istennek, mindannak, amit nekünk mond, vagy pedig folyamatosan, mint a bűntől megvakult ember, aki nem látja saját vétkeit, csak visszakérdezzük és értetlenkedünk? Jó lenne alázattal kérni Isten Szentlelkét, hogy segítsen nekünk meglátni és elhinni mindazt, amit az igében rólunk kijelent.

Ma este Malakiás könyvének utolsó ilyen kijelentéséhez és visszakérdezéséhez érkeztünk, amely így szól: *„keményen szóltatok ellenem, azt mondja az Úr, és azt mondjátok: Mit szóltunk ellened? Azt mondtátok: Hiábavaló az Isten szolgálata, és mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit, és hogy alázatosan járunk a Seregeknek Ura előtt?”* Valljuk be, testvérek, ezek nagyon súlyos szavak és nagyon súlyos vád az, amivel a nép itt Istent illeti. Mert a nép Istent vádolja, mégpedig azzal, hogy hiába szolgálják Őt, mert Ő hálátlan azért. És az is nagyon súlyos, amit Isten válaszol erre a vádra: azt mondja, hogy túlságosan kemények ezek a szavak, a hívó ember nem vádolhatja így Istent. De hogy jobban megértsük ezeket a gondolatokat, nézzük meg alaposabban, hogy miről is beszél itt az ige.

Azt olvassuk, hogy némelyek a gyülekezetből ezt mondták, és ezt gondolták a szívükben, hogy *„hiábavaló az Isten szolgálata, és mi haszna”* megtartani mindazt, amit Ő megparancsol nekünk az igében. És mi haszna törekedni az alázatos életre, hogy az ember magát megalázza Isten előtt, és Őt akarja követni? Ezek a szavak nem az Istent kereső ember szavai, aki arra kíváncsi, hogy vajon miért lenne érdemes Isten mellett döntenie, és Őt szolgálnia.

Ezek a gondolatok olyan emberek szívében fogalmazódtak meg, akik már hosszabb ideje próbálták meg követni az Urat, és csalódtak Benne, személy szerint csalódtak Istenben. Csalódásuk, elkeseredésük olyan mély volt, hogy végül vád fogalmazódott meg a szívükben: vádolták a mindenható Istent. Vádolják azzal, hogy hiába szolgáltak Neki, mert szolgálatuknak nem lett meg az általuk várt és remélt eredménye. Hiába fektettek annyi időt, erőt, készülést a szolgálatukba, mégsem lett az az eredménye, amit ők vártak volna. Azzal vádolják Istent, hogy szolgálatuknak saját magukra nézve sem lett semmi haszna. Ők maguk nem láttak belőle semmi hasznot, sőt, azt látták, hogy egyre inkább csak kárt vallottak. *„Annyi mindent áldoztam az Úrnak – gondolják sokan –, és alig kaptam cserébe valamit”.* És még azzal vádolják Istent, hogy hiába tartották be az Ő törvényeit, életük még sem lett jobb tőle, mert nem láttak abban semmi változást. Hiába alázták meg magukat a fenséges Isten előtt, önkéntes alávetettségük nem tette könnyebbé életüket, sőt, nehezebb volt Őt követni, mert mindig nehezebb Isten akaratát kikutatni, és úgy cselekedni, mint a saját fejünk után menni.

Összefoglalva tehát azt mondhatjuk, hogy ezek az emberek megkeseredtek, és vádolták Istent, a vádjukat pedig nagyon röviden összefoglalja a Szentírás: azzal vádolják Istent, hogy a hitetleneknek jobb életük van, mint a hívőknek, mert ők nem vesződnek annyit Isten követésével, és mégis meggazdagodnak, és kevesebb baj éri őket. Ezt a 15. vers mondja ki, ezt olvassuk benne: *„Sőt inkább magunk hirdetjük boldogoknak a kevélyeket; hiszen gyarapodtak, noha gonoszságot űznek, és megszabadulnak, noha kísértik az Istent!”* Azaz: ezek a gyülekezeti tagok azt látták, hogy bár ők mindent megtesznek azért, hogy Istent szolgálják, mégis rosszabb soruk van, mint a hitetleneknek, mert azok egyre gazdagabbak, és amikor valami bajba kerülnek, akkor Isten megszabadítja őket. Ezzel szemben nekik nélkülözniük kell, és bár imádságban kérik, mégis sokszor késik, vagy marad el az Úr szabadítása

MI HASZNA ISTENT SZOLGÁLNI?

életükben. Isten hamarabb megáldja és meggazdagítja a hitetleneket, mint az Övéit – ezt állítják.

És valljuk be, testvéreim, nem régi vád ez, nem pusztán akkoriban fogalmazódott meg ez a gondolat az emberek szívében. Manapság is sokan gondolkoznak így. Sokan vannak, akik csalódnak Istenben, mert életüket nem úgy alakította, ahogyan azt ők szerették volna. Azokról van szó, akik belevetették magukat a szolgálatba, az ige tanulmányozásába, hogy minél jobban megértsék Isten törvényeit, hogy azok szerint élhessenek. És ezek az emberek mégis csalódtak Őbenne, mert nem azt kapták, amit reméltek. Azt várták, hogy az életük gyökeresen meg fog változni, de még sem az történt, nem úgy változott meg, ahogy azt ők várták. Úgy gondolják, hogy hiába imádkoznak sokat, Isten sok bűntől nem szabadítja meg őket. Hiába szolgálnak sokat, szolgálatuknak sem gyümölcsét, és lassacskán értelmét sem látják. És mindezzel egy időben azzal kell nap, mint nap szembesülniük, hogy hitetlen barátaik, ismerőseik – akár a munkahelyen, akár a családtagok közül – sokkalta boldogabban élnek, kényelmesebb az életük, sikeresebbek, és kevesebbet szenvednek, mint ők maguk.

Tényleg nem számít semmit, hogy az ember hívő-e, vagy sem? Tényleg nem számít, hogy az életét az Úr iránti engedelmesség vágyával éli, és ezért megtesz mindent, vagy pedig nem törődik vele, és megy a saját feje után? Mi az igazság: van az emberre nézve bármi haszna annak, hogy Istent követi? Ezt a kérdést fogalmazza meg itt a próféta. És komolyan kell vennünk ezeket a kérdéseket, ahogyan az Úr is komolyan vette, és válaszolt rájuk.

De mielőtt még megnéznénk Isten válaszát, nézzük meg azt, hogy hogyan gondolkoznak ezek az emberek, akik ilyen kérdéseket tesznek fel magukban? Ismerjük meg őket jobban az ige tükrében. Ez azért szükséges, mert gondolkozásuk megismerése által érthetjük meg, hogy miért is kellett nekik szükségszerűen eljutni oda, hogy csalódjanak Istenben.

Először is az ige egyértelművé teszi, hogy az ilyen emberek úgy gondolkodnak magukról, hogy megtartják Isten törvényeit. A kérdést is így teszik fel, hogy hiába való az, hogy Isten törvényei szerint járunk? Azaz úgy gondolják, hogy ők tökéletesen engedelmesek Istennek mindenben, és ezért kiérdemlik azokat az áldásokat, amelyek Mózes 5. könyvében ígér az Úr azoknak, akik megtartják a parancsolatait. Nagyon sok hívő úgy gondolja, hogy ő maga, az életével megszerezheti ezeket az áldásokat, és kiérdemelheti azokat. A hívő életnek vannak szabályai, hogy mit tesz és gondol Isten gyermeke. Ezek alapján sokan azt mondják, hogy „én elmondhatom, hogy én jó hívő vagyok, mert én ezeknek a szabályoknak megfelelek”. S ebbe a gondolatba az is belefér, hogy igen, vannak bűneim, mert senki sem tökéletes, de azért igenis számít az én engedelmisségem, és valamit le tudok tenni Isten színe elé. Tudok úgy élni, hogy azzal Isten áldását kiérdemeljem, és Őt arra ösztönözzem, hogy megáldja életemet. Ez az első, amit az ige mond ezekről az emberekről, hogy így gondolkoznak saját cselekedeteikről: megtartom Isten törvényeit. Nagyon jól tudjuk, hogy nem újfajta gondolkozás ez, Jézus is találkozott a farizeusok esetében ezzel.

Másodszor azt gondolják magukról, hogy Ők tökéletesen megalázzák magukat Isten előtt. Ez alatt azt értik, hogy bárki, aki megvizsgálja cselekedeteiket, azt találja, hogy Istennek fontos szerepe van azokban. Életük mások által látható részében, a tettekben, szavakban ott van Isten. Ezért azt gondolják magukról, hogy mivel a cselekedeteimben ott van Isten, ezért már alázatos ember vagyok.

Harmadszor, azt lehet elmondani ezekről az emberekről, hogy Istent tétlennek gondolják. Ez vádjuk legfőbb alapja. Isten tétlenül nézi, amint mi itt küzdünk, amint a hívők küzdenek az életükben, és nem adja meg a nekünk járó áldásokat, sőt, azt is eltűri, hogy a hitetlenek élete, hitelenségük ellenére is virágozzon. Amikor valakiben ilyen kérdések fogalmazódnak meg, akkor Istenről úgy gondolkozik, hogy Ő tétlen.

Végül pedig negyedszer: Isten áldásait földi viszonylatokban képzelik el. Azt gondolják Isten áldásairól, hogy akkor áld meg Isten valakit, ha az gyarapszik, ha minden bajból megszabadul, ha egyre gazdagabb, és könnyebb az élete, azaz, ha egyre kevesebb földi életében a szenvedés. Tehát ezek az emberek úgy gondolták, hogy Isten áldásai azt jelentik, hogy a földi életünk egyre jobb lesz.

Négy dolog, amivel az ige jellemzi az ilyen kérdéseket feltevő embereket: úgy gondolkoznak magukról, hogy ők engedelmesek Istennek, úgymond jó hívők, megütik a mércét, ami ahhoz szükséges, hogy Isten áldásait jogosan kérjük. Másodszor azt gondolják magukról, hogy alázatosak, mert bizonyos dolgokat az ige alapján igyeksenek tenni. Harmadszor: azt gondolják, hogy a legfőbb áldás az, ha a földi életem eseményei rendben mennek, és könnyebben élem az életemet, mint mások. Negyedszer pedig: Istenről úgy gondolkoznak, hogy Ő tétlenül nézi mindazt, ami az Övével történik.

Akik így gondolkoznak magukról, akik ezeket hiszik, azok életében szükségszerű az Istenben való csalódás. Ugyanis Isten mind a négy dologban másként gondolkozik, és mást ígér. Ha mi félreértjük az Ő ígéreteit, és a saját vágyainkkal pótoljuk, helyettesítjük azokat, ne csodálkozzunk azon, hogy Isten nem fogja valóra váltani azokat, mi pedig csalódnunk fogunk.

Az igeszakasz folytatásában Isten erre mutat rá. Istennek megvan a válasza arra, hogy valóban haszontalan-e Őt szolgálni, és valóban hiábavaló-e az Ő parancsai iránti engedelmessegre törekedni? Nézzük meg az Ő válaszait!

Az első felvetésre, hogy megtartjuk az Ő törvényeit, Isten a 17. versben válaszol. Így szól: „kedvezek nékik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, a ki szolgálja őt.” Hogyan kedvez egy édesapa a neki szolgáló fiának? Mit mond el Isten ezzel a hasonlattal a mi jó cselekedeteinkről? Azt, hogy ahogyan egy gyermek próbál tökéletesen szót fogadni apjának, de az nem megy neki, mert legjobb szándéka ellenére is cselekedetei tökéletlenek, mégis az édesapa, mivel szereti őt, ezért megbocsátja a tökéletlenséget, és elfogadja fia tettét, úgy fogadja el Isten is a mi legjobbnak gondolt jócselekedeteinket. Mert bár mi azt gondoljuk, hogy jó tetteink, mivel az emberek előtt dicséretesnek számítanak, ezért Isten előtt is biztos számítanak valamit. De a Bibliából tudjuk, hogy nincs, aki jót cselekedjék, akár csak egy is. Még a legszentebb életű emberek legjobb tettei is bűnnel szennyezettek, mert mi magunk is bűnösök vagyunk. De mivel Isten Atyaként szeret minket, és mivel a fiúság lelkét adja nekünk, ezért Krisztus áldozatáért megbocsátja cselekedeteink hiányosságait, tökéletlenségeit, mert kedvezni akar nekünk, és úgy tekint rájuk, mint Krisztus tökéletes cselekedeteire. Ezért mondja az Atya, hogy ti azt gondoljátok, hogy megtartottátok az én törvényeimet. Erre válaszol Isten úgy, hogy „kedvezek nékik, amint ki-ki kedvez a maga fiának, a ki szolgálja őt.” Isten a hívők legjobb cselekedeteit is kegyelemmel fogadja el.

Másodszor az alázatról beszél. Azt mondja Isten a 16. versben: „emlékkönyv iraték Őelőtte azoknak, a kik félik az Urat és becsülik az Ő nevét.” Micsoda az alázat, az igazi alázat? Az, amit mutatunk, az, amit az ember a szemével lát? Vagy esetleg an-

MI HASZNA ISTENT SZOLGÁLNI?

nak gyökere mélyebben gyökerezik? Az igazi alázatos embert nem úgy jellemzi Isten, mint akinek a szemmel látható élete rendben van. Azaz nem azokat tartja alázatosoknak, akik bizonyos emberi szabályok szerint cselekszenek. Mert a keresztyén életet, testvéreim, lehet utánozni is hit nélkül és szív nélkül. A keresztyén ember cselekedeteit, tetteit, a keresztyén ember életét lehet utánozni őszinte odaszánás és elkötelezettség nélkül is. Ezért Isten arra mutat rá, hogy az igazi alázat nem pusztán a cselekedetekben látszódik meg, hanem az alázatnak két fő jellemzője van: az istenfélelem, és az Ő szent nevének nagyra becsülése. Azt mondja, azokról írat emlékkönyvet, „akik félik az Urat és becsülik az Ő nevét”, mert az igazi alázat gyökere ebben van: az igaz istenfélelemben és az Ő nevének becsülésében. Isten szerint tehát nincs igazi alázat ezek nélkül, mert az számít, ami a szívben van, nem pedig, amit az ember kifelé mutat. Mert Isten nem azt nézi, amit az ember. Az ember azt nézi, amit a szemével lát, Isten viszont a szíveket vizsgálja. És Ő tudja, hogy kik azok, akik hatalmát tisztelettel félik, és hogy kik azok, akik annyira becsülik Őt, hogy engedelmesen megalázzák magukat Előtte, és azt kívánják, hogy „legyen meg a Te akaratom”, és ne az enyém.

Harmadszor: Isten arról beszél, hogy ezek az emberek azt gondolták, hogy Ő tétlenül nézi mindazt, ami az Övéivel történik. Ezzel szemben Isten betekintést ad nekünk arról, hogy mi zajlik a mennyben, miközben mi itt lent csak a megpróbáltatásokat látjuk és éljük át. Ezt olvassuk a 16. versben: „az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv iraték Őelőtte”. Ezzel azt mondja a próféta, hogy amikor mi úgy érezzük, és azt látjuk, mintha Isten tétlen lenne, és nem hallgatja meg kéréseinket, és nem siet a mi megszabadításunkra, Ő akkor is figyel. Bár igaz, hogy hallgat, de figyel, és számon tart minden egyes életünkkel kapcsolatos eseményt és dolgot. Jelképesen egy könyvről beszél itt a próféta: mintha Isten mindannyiunk életét, minden egyes másodpercét leírná egy könyvbe. Mennyire tartja számon Isten mindazt, ami a gyermekei életében történik? Annyira, testvérek, hogy magunk sem tudnánk jobb életrajzi könyvet írni a saját életünkről, mint azt, ami abban a könyvben le van írva ott Isten előtt. Isten figyeli minden egyes léptünket, nem feledkezik meg rólunk sosem. Ő figyel és hallgat.

Miért hallgat, és miért tesz úgy Isten sokszor, mintha tétlen lenne? Az ige két választ ad nekünk. Egyrészt azért, hogy próbára tegye az Övéit. A próbák által pedig azt kérdezi, hogy amikor nem látjuk meg Őt, akkor is bízunk-e Őbenne, vagy a bizalmunk csak akkor jelenik meg, amikor látjuk, hogy Ő éppen valamit tervez az életünkkel, látjuk, hogy mint avatkozik bele, és mint szabadít meg minket? Isten nagyon sokszor ezért tétlen, hogy a bizalmunkat próbára tegye.

Másodszor pedig Isten azért nem szól közbe, és hagyja, hogy szenvedjenek az Övéi, mert Ő mást tervezett. Isten úgy látja jónak, hogy a cselekvését egy bizonyos napra halassza. Azt a cselekvését, amikor áldásaiban részesíti az Övéit, és megbünteti a bűnt. Ugyanis azt mondja a 17. versben, hogy Isten szerez egy napot, amelyen mindenkit megítél az ő cselekedetei szerint. A hívőket a Krisztus cselekedetei alapján, a hitetleneket pedig a saját cselekedeteik alapján. És Ő úgy döntött, hogy majd azon a napon fog megjutalmazni és megbüntetni minden embert. És ezt a napot hozza elénk Isten vigasztalásul akkor, amikor az életünk zavarosnak látszik, akkor, amikor minden kaotikusnak tűnik, akkor, amikor úgy érezzük és gondoljuk, hogy Isten késik. Isten Szentlelke ekkor akar bennünket emlékeztetni erre a napra, amit az Úr előre elkészített. Azt akarja, hogy ebben reménykedjünk, arra a napra

nézzünk. Mert Ő megígérte, hogy majd azon a napon megáldja, és áldásaiban tökéletesen részesíti az Övéit, és megbünteti mindazt, aki nem hitt az Ő megváltó munkájában. Isten látható módon fogja megáldani az Övéit. Lehet, hogy ha most egy hívő ember életét mérlegre tesszük egy hitetlenével, és a mércének akár a nyugalmat, akár a békét, akár a bajokból való megszabadulást, akár a gazdagságot tesszük, akkor oda fogunk kilyukadni, hogy hát a hitetleneknek jobb dolguk van. De Isten azt mondja, hogy igen, lehet, hogy most láthatatlan az én áldásom a te életedben, bár lelkiekben ott van, és ezt érezned kell, de majd lesz egy nap, eljön az a nap, amit az Úr szerzett, amikor az Övéi tökéletesen megkapnak minden áldást, amit Jézus Krisztus megszerzett nekünk az örök élettel együtt. És akkor egyértelművé lesz számunkra, hogy azok az áldások a mieink voltak mindvégig, a szenvedés idején is, és amikor mi azt hittük, hogy bővülködnek a hitetlenek, meg fogjuk látni, hogy az ő bővülködésük szenvedéssé fog változni. „Különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgája között és a között, a ki nem szolgálja Őt”, mondja az Úr itt az igeszakasz végén. Hiszed-e ezt, és ebben reménykedsz-e akkor, amikor úgy látod, hogy Isten késedelmes az életedben?

Végül pedig ezek az emberek azt várták, hogy ebben az életben minél többet birtokolhassanak, és minél több bajból, szenvedésből megszabadíttassanak. Azt gondolták, hogy Isten áldásai ezt jelentik. Isten válasza így hangzik erre a gondolatra: „azon a napon, azt mondja a Seregeknek Ura, a melyet én szerzek, tulajdonommá lesznek.” „Tulajdonommá lesznek.” Isten ezzel azt mondja, hogy az igazi gazdagság és kincs nem az, amit itt a földön elérhetünk, hanem azt mondja, hogy az igazi gazdagság az, ha én lehetek kincs Isten számára, ha én magam értékes vagyok Isten számára. Márpedig Isten ezt egyértelműen kijelenti nekünk, hogy értékesek vagyunk Neki. Azt mondja, hogy azon a napon egyértelműen ki fog ez derülni, hogy az Övéi vagyunk, és hogy mennyire drágák vagyunk Neki. Most lélekben hisszük ezt, bár életünk eseményei nem biztos, hogy erről beszélnek: lehet, hogy mások élete kecsgetőbbnek tűnik, mint a miénk. Mégis, amikor eljön az Úrnak napja, akkor életünk olyan fordulatot vesz, hogy meg fog látszódni, hogy mennyire értékesek vagyunk az Úrnak. Meglátjuk mindazt a gazdagságot, mindazt az áldást, amit Jézus Krisztus megszerzett nekünk a gólgotai kereszten. És minden áldás valósággá lesz, a hitetlenek irigyelt élete pedig szenvedéssé fog változni.

Isten tehát ezekkel válaszol azoknak, akik arra jutottak elkeseredésükben, hogy nem éri meg Őt követni. Jövőbeni reményt ad nekünk, amely a jelen helyzetben segít megalázni magunkat Isten előtt, és segít hordozni az Ő igáját. A próféta ezekkel a szavakkal türelemre buzdít bennünket, nehogy fájdalmas legyen számunkra az Isten által ránk terhelt és ránk helyezett terheket hordanunk. Isten mindannyiunkat ugyanis kereszthordozásra hívott el, és a kereszthordozás gyakran bánattal és gyakran fájdalommal együtt jár. Erről beszélnek a Biblia szereplőinek életei is: ugyanabban a szenvedésben kellett részesednie Dávid királynak, ugyanezeket kellett Pál apostolnak és több bibliai hívő szereplőnek – példaképeinknek – elszenvedniük. És mivel Isten minket is társakká tett a Krisztus keresztségében a hordozásában, ezért igyekeznünk kell nekünk is azzal a reménységgel elhordoznunk ezeket, amellyel a Bibliában előttünk lévő hívők is tették. Ebben a hitben és reménységben kell nekünk is élnünk. Isten megígérte: meglátjátok, hogy „különbség van az igaz és a gonosz között, az Isten szolgája között, és a között, aki nem szolgálja őt.” Meg fogjátok látni, mert az Úr szerzett egy napot, és az el fog jönni.

MI HASZNA ISTENT SZOLGÁLNI?

Erősítsen meg minket ebben a hitben, és az Őbenne való bizalomban akkor, amikor így szenvedünk, és amikor ezek a gondolatok kísértenek bennünket, hogy hiábavaló-e az Úrnak szolgálni. Isten válasza ez: nem, nem hiábavaló, értékesnek tartalak, megáldalak téged, és megőrizlek téged arra a napra. Az egyszülött Fiamat adtam érted ezért, hogy te az én áldásaimban részesedhess. Erősítsen meg bennünket az Úr ebben a hitben és bizalomban.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, mindazért a csodálatos gondviselésedért, amelyet megmutatsz nekünk igéden keresztül, és amelynek tanúi lehetünk nap, mint nap. Urunk, ha csak a mindennapi kenyérre gondolunk, amelyet a boltokban megvehetünk, és mindig szüntelen kérünk, már azt is a Te kezedből vehetjük el! És mennyivel fontosabb Számodra az, hogy ne pusztán a testünket tápláld, hanem az örök életre őrizzed meg bennünket. Köszönjük Neked, hogy ígéretet adsz nekünk, nap, mint nap, és hogy a Te ígéreteidet újból és újból elénk hozod.

Bocsásd meg nekünk, hogy türelmetlenek vagyunk, és türelmetlenségünkben arra merünk vetemedni, hogy Téged vádoljunk. Mi, porszemek a mindenható Istent, a teremtmények a Teremtőt. Bocsásd meg, hogy ez a kérdés egyáltalán megfogalmazódik bennünk, hogy valóban van-e haszna Téged szolgálni, és nem jobb-e a hitleneknek?

Kérünk, erősíts meg minket az ilyen kísértések idején, és add, hogy lelki szemünkkel hadd lássunk, és tekintsünk arra a napra, amelyet Te szereztél, amelyen majd igazságot teszel, és a Tiedet Krisztus áldozatáért az örök élet ajándékával és minden áldásával ajándékozod meg, a Benned nem hívőket pedig örök kárhozattal.

Urunk, adj nekünk erőt, amikor úgy látjuk, hogy kéréseink nem jutnak el Hozzád, amikor azt hisszük, hogy Te késlekedsz. Láttasd meg velünk, hogy Előtted vannak minden mi dolgaink, minden velünk történő eseményt Te megjegyzel, mintha könyvbe írnád le. Segíts erre szüntelen emlékeznünk.

És kérünk add, hogy ezért a reménységért hálából Neked élhessünk, hogy vállaljuk önként a szenvedést, a kereszthordozást. Segíts nekünk, hogy ezekben inkább hadd lássuk meg azt a dicsőséget és azt a kiváltságot, hogy valóban a Te tanítványa-id lehetünk, mert a tanítvány nem nagyobb a Mesterénél: ha Neked keresztet kellett hordoznod, és szenvedned kellett földi életed alatt, mennyivel inkább nekünk.

Urunk, kérünk, adj őszinte, igazi alázatot a szívünkbe, hogy ne csak tettessük a hívő életet és az engedelmisséget! Segíts el minket az őszinte istenfélelemre, és arra, hogy gyönyörködjünk a Te felséges nevedben. Köszönjük, hogy mindezeket azért kérhetjük, mert megígérted, hogy elvégzed arra a napra bennünk azt a munkát, amit elkezdted. Áldott legyen a neved örökkön-örökké!

Ámen.